

Николай Теллалов
Войната на боговете

На двацет получи първия си нанокомпютър с комплект саморепликиращи се асемблери. На трийсет се реши да преобрази тялото си, за което използва приблизително един милион тона суровина, и отлетя към една наслуки избрана звезда от каталога на достатъчно близките.

На хиляда вече беше бог.

Той започна да строи собствен свят, в който да повелява и наказва, да дарява и да се грижи. Първият сътворен свят не го удовлетвори и Той предизвика унищожителни катаклизми, преначерта морета и континенти, издигна нови планини и заличи старите. Беше уморително. Далеч по-лесно и с по-малък разход на време и енергия можеше да постига същото, ако бе избрал да изгражда творбите си единствено във виртуала на въображението с помощта на покорните Му нанокомпютри, разширяващи възможностите на съзнанието и подобряващи всички възможни характеристики на мозъка. Но Той използваше автосимулациите единствено за планиране, защото презираше виртуалните светове заради тяхната уязвимост. Те се намираха на малки носители и нищо не би могло да ги спаси от геологична катастрофа или звездна ерупция в реалността, беззащитни дори пред обикновен чук, който би разбил черепа на Мечтаещия – физическата основа на измисления свят. За Него не беше приемливо да бъде застрашаван от реални опасности. Имаше още един изход – да изгради мозъка си голям колкото цяла планета или мъглявина, но Той отхвърли чисто количественото решение.

След трийсетия изживял своята история свят Той се замисли за всемогъщество във физическите предели на Метагалактиката. Не го задоволяваха предишните постижения. Във вселенски мащаб те не се различаваха твърде много от тези на другите богове.

Той овладя няколко близки звездни системи, изобрети ансибълна връзка през пространството, създаде малка мрежа телепортационни тунели и отново започна да изгражда светове. Сблъскваше ги, експериментираше с живущите на тях народи, докато не получи достатъчно активна и боеспособна раса. И тя изгради звездна теократична империя, която Го прославяше...

Първият Му опит да нападне съседен бог, който бе на няколко парсека от границите на империята, се провали. Той едва успя да се оправдае пред обекта на агресията си, както и пред мигновено обърналите внимание на инцидента други богове. Представи случая като покана за игра – разширение на триизмерен шах. Другите му се скараха, че фигурите в играта са интелигентни и способни да изпитват страдание, както и да се чувстват щастливи, понеже сам им беше дал свободна воля. Той

прояви смирение и публично съжали за недомислиците си. Едва убеди околните, че е невинен и даже склучи договор, според който занаятчиите подобни игри не бива да се провеждат със същества, осъзнаващи себе си като индивиди.

Лично за себе си Той направи няколко извода. Хрумването със свободната воля на креатурите му наистина създаваше затруднения, тъй като постоянно му се налагаше да я потиска с ръцете на своите жреци и лично да се намесва, за да накаже еретици, неверници и богоборци. От друга страна, нямаше да му е интересно да си играе с безропотно покорни роботи. Той дори започваше да уважава някои свои произведения, показали силен характер, и докрай се мъчеше да се спогоди с тях, за да ги спечели като свои съюзници. Почти винаги обаче те искаха от Него прекалено много – да остане Бездеен, Съзрцателен Бог. Горедолу същото го посъветваха другите богове, които според Него само се преструваха на възмутени, а всъщност завиждаха.

Завиждаха ли?... Мнозина от тях бяха сътворили светове и населили ги със същества със свободна воля, а после се бяха оттеглили от активна намеса в живота на творенията си поради морални скрупули. Така той с горчивина стигна до решението да се откаже да създава ограничени мислещи единици.

Другите изводи бяха свързани с техническите причини на първото поражение. Войната изведнъж се беше повела с всякакви средства и на множество нива – от нано до макроизмерения, от реалността до виртуала, с физически оръжия и психометоди. Фронтовете бързо изчезнаха, сблъскаха се армии и квантови програми, променяха се в достъпни граници физически константи и виртуални рамки. Трябваше да признае, че се беше оказал неподготвен. Противникът му вероятно доста бе експериментирал с виртуални конфликти и реални състезания.

Тогава Той прие да играе на стратегия, опростен модел на отминалата война, само че този път с ясно установени правила и безлични фигури, които не изпитваха болка или радост, а само най-примитивните нива на комфорт и дискомфорт. Той се учеше, като в също време тайно, в личния си виртуал, започна да проектира и подлага на тестове възможно най-ефективните средства за водене на истинска война. Отдели време и ресурси на съзнанието си да наблюдава и дори да участва в общуването на другите богове извън стратегическата игра. Беше крайно предпазлив, защото останалите богове бяха настроени подозрително към Него. Не се каеше при всеки удобен случай, но съвсем леко даваше да се разбере, че се проклена вътрешно за постъпката си и че изпитва

ужасен срам, но все още няма идея как да изкупи вината си. Постепенно Го приеха и Го канеха да участва в проекти, които можеха да се определят като добри дела.

Той продължаваше да тренира ума и уменията си. Прочете всичко написано, прегледа всичко визуализирано, изслуша всичко композирано през епохата преди Божествеността. Запознаваше се и с признато най-ярките интелектуалните творби на своето битие, преглеждаше чуждите грешки, някои твърде подобни на неговата авантюра. Разбра каква част е избегнал. Наказанията на боговете наистина бяха страшни.

Продължи упорито да работи. Върна се към сътворените си светове, за да ги наблюдава. На повечето планети го бяха забравили, измислили нови идоли, на които да се покланят, или напълно загърбяха религията. Беше интересно и поучително. За първи път от векове изпита изкушението да се гмурне в света и да изживява живота като обикновено същество, което не подозира, че е само сън на забравения бог.

Преодоля го, след като опита. Роди се, премина през изпитанията, срещна любов, бореше се за място под слънцето, после умря, оставяйки след себе си няколко ръкописа и много потомци.

Веднага след шока на смъртта Той дойде на себе си. Чувстваше спомена като белег в тъканта на съзнанието си.

Отпразнува двехилядния си рожден ден, заобиколен от холографски видения за най-красивото, случващо се на сътворените от него планети.

Върна се към подготовката си за агресия и унищожаване на другите богове във Вселената, така че да остане единствен. Изследваше внимателно свойствата на физическия свят – нещо, което не беше популярно сред боговете, заети да изучават собствените си мисли и мислите на онези, с които общуваха. Реалността обаче щеше да е теренът на Войната, а всеки пълководец трябваше добре да познава терена. И да има възможност да го промени.

Минаха още хиляда години.

Беше готов да се изправи срещу всички богове. Беше овладял фина манипулация на непредсказуемостта на квантовото равнище и владееше пространствено-времеви техники за трансмутация и трансформация на тъканта на битието. Разполагаше с безчет бойни единици с най-различни размери – всички късчета от самия него, сгъстъци от собствената му воля. Беше проникнал навсякъде, дори в умовете на мнозинството от нищо не подозиращите си противници. Оставаше само да нанесе удар.

Не го стори. Нямахше смисъл. Вече бе постигнал мечтаното

всемогъщество и нямаше нужда да го доказва с жертвоприношения. Макар че...

Имаше един, постигнал почти равни Нему възможности. Който също се готвеше за атака. Който нямаше да сметне личното и непублично удовлетворение от своята сила за достатъчно. Искаше и щеше да я употреби – за да бъде Единствен. Не беше изминал същия път като него, защото не бе стигнал до онази цялост, отвъд която нямаше нужда да осъществява това, което бе в състояние да направи.

Той се замисли как да постъпи с Почти равния. Да предупреди другите богове, за да се защитят и озаптят Безумеца, значеше да се откаже от ролята си на всемогъщ и всеотговорен.

И той просто посегна към ума на Жадния да бъде Единствен и бързо го върна към началната му точка, като излекува всички онези душевни рани, тласнали Безумеца към зли планове за разрушение. Почти не засегна личността му.

Сетне деликатно се оттегли от съзнанията на другите богове, които изобщо не бяха разбрали нищо.

Така на три хиляди години той доказа, че наистина е Бог.

Оставаше му търпеливо да изчака останалите да го настигнат някога, за да види следващия хоризонт, към който да се стреми.

ноември 2004 г.

КРАЙ

© 2004 Николай Теллалов

Источник: <http://drakonche.zavinagi.org/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7948>]